

UN RÈQUIEM PELS DIFUNTS

De l'infern n'arribo ara
però he quedat un xic confús:
en *sèrio* us mateu encara
per l'estació d'autobús?

Va parir, quanta paciència!
No sé pas què està pitjor:
que tinguem la independència
o fer aquest cony d'estació!

Però més val que ens n'alegrem
que almenys arriba algun bus.
Diu que si esperes el tren
se't queda cara de lluç.

Va! Ja està! Prou lamentar-se!
Celebrem les coses bones:
als Pastorets de la Farsa
segueixen sortint-hi dones!

I mira que va costar...
Tota la plana major
de seguida es va indignar:
"Dona i Garrofa? No, no i no!"

"Però què fan? Se'ls envà l'olla!
Berguedans, l'hora és molt greu!
El Garrofa té ous i polla
però no un *xoxu, cagumdéu!*"

És l'ultraberguedanisme...
I se'ls hi ha posat fatal
a causa del seu masclisme.
Uns Rubiales de manual!

Que ens queixem dels de Madrid,
però a Berga en tenim uns quants
que cridant i traient pit
dels de Vox semblen germans.

I és que, allà a l'infern, van tots
més calents que un toro en zel;
veient com va pujant Vox
que tremoli el Sant Miquel!

Satan cridava amb eufòria:
"Aquests fan els ous molt grans!
Son tant feixistes i escòria
que al seu costat semblen sants!"

I és que entren totes les pors
quan veus que estan blanquejant
a un món que s'està quedant
ple de fatxes i agressors.

Al Rubiales, ben mirat,
per fer-li un càstig extens
jo el fotria, despullat,
al bell mig d'un salt de plens!

I que es senti com a casa
entre tanta cua i fuet.
I que es torni foc i brasa
i tot ell faci un bon pet!

Sants collons, quin drama Espanya,
no s'aguanta ni el Borbó,
però no els hi fotrem pas canya,
perquè aquí estem molt pitjor.

Germanes, germans, preguem:
ens hem reunit, avui, aquí
per dir adéu, i despedir
el més gran, el més etern.

Amb llàgrimes, plors i planys
ara ens toca fer el cor fort.
N'hem gaudi durant molt anys
però ja no és aquí, ja és mort.

Tots vosaltres l'heu vibrat.
Els uns molt, altres més poc.
Finalment ens ha deixat:
fins sempre més...LLACET GROC!

Rere teu, tantes històries,
plens de fites i horitzons...
Però es veu que eren tot cabòries:
som uns *loosers* de collons!

I és que som tant perdedors
que ja ni estem per cançons:
"Ara és l'hora segadors
d'abaixar-se els pantalons".

Ara és l'hora dels laments,
d'enterrar l'arma de guerra,
però hem d'estar tots molt contents:
que no hi ha ni un paper a terra.

Seguirem sent espanyols.
El polític tot ho esguerra.
Però tindrem uns bons consols:
cap paper va caure a terra...

LA MARE QUE EM VA PARIR!
Que ho hem fet tot al revés!
“Cap paper a terra” -ens van dir-,
i hem perdut tots els papers.

I hem fotut el paperot.
I ens hi havíem deixat la vida.
Però hem tornat, si estem de sort,
a la línia de sortida.

Ni u d'octubre, ni aeroport,
ni tsunami o CDR...
El procés està ben mort.
Sort del “ni un paper a terra”!

Llacet groc, adéu, bonic.
Erets fe i rebel·lia
però t'han fet petit, petit...
Per culpa de l'amnistia.

Al final tot era farsa.
Tots anaven de farol
i, talment fóssim el Barça,
ens han ben col·lat el gol.

“Ara és hora segadors
d'abaixar-se els pantalons”
i ens esperen temps pitjors
quan arribin eleccions.

Ens ho maquillaran tot.
Seran mentiders i rates
però, saps què és l'únic que em fot?
Que arrasaran els *sociates*.

Fins i tot el Puigdemont
tant i tant que predicava...
Anava de rei del món
però, més que “rei”, era “fava”.

I en aquest trist panorama
tant terrible i tant espès,
el Peret, l'Aragonès,
plora fort, enmig del drama:

“Pedrooooo, pero que ha pasadoooo!

Lo nuestro era gran pasión

y ahora me dejas tirado

por el puto Puigdemont.”

“Pedroooo, que no ves, no miras

que el Carles m’havia deixat

y ahora estará en libertad?

Pedroooo, basta de mentiras!”

“Pedroooooooooo, tant que me gustaba

la taula de diàleg, sí.

Era una gran cagarada

però al menos era per mi!”

I així, amb un atac de banyes,

i la guerra Esquerra - Junts,

se’ns han follat les espanyes

i del procés som difunts.

Però ep! Que tot anirà bé!

Que vindran grandiosos dies!

De la independència, re,

però ens traspassen Rodalies!

Oi que bé! Quina emoció!

Jugarem tots als trenets!

Però aquí al Berguedà, ni això.

Ho veieu, què *pringadets*?

Almenys vem distreure’ns bé

amb les eleccions locals.

Amb tants galls al galliner

com volaven els punyals!

Però el resum final és clar

-i em toca una mica els ous-

tots s’han nat a col·locar

per assegurar-se els sous.

El Ramonet, ben novell,

sospirava l’alcaldia

però al veure que no podia

s’ha enxufat allà al Consell.

L’Ivan no volia guerra

i, com que no té un pèl de ruc,

segueix pactant amb Esquerra

i així anem pagant la Cup.

L'Abel *nava* de *bribó!*
Però ningú el vol pas a prop
i ja s'ha demanat lloc
allà a la Diputació.

Ara jo, amb qui més reia,
era amb el noi del PP
que no tenia puta idea
del què coi venia a fer!

Ves, norma número ú:
si passes un moment crític
fes-te d'un partit polític
i sucaràs fort segur!

No ho feu pas, que és tot un xou!
Més val riure i viure fort
i desitjar-nos, de cor,
bon Nadal, i un bon any nou!